

РОМЕО - Скъпа! —————>

ЖУЛИЕТА - Утре сутринта —————>|

човек кога да пратя?

РОМЕО - В девет. —————>|

ЖУЛИЕТА - Няма —————>|

аз да пропусна. Ще изминат двайсет години до тогаз. Но аз забравих
защо те пак извиках.

РОМЕО - Позволи ми —————>|

да чакам тун, додето си припомниш.

ЖУЛИЕТА - Аз ще забравям, за да те накарам
да чакаш още; ще си спомням само,
че много ми е скъпа твоята близост.

РОМЕО - И ще стоя, за да забравям още,
забравящ сам, че имам нейде дом.

ЖУЛИЕТА - Разсънва се; ти трябва да вървиш,
но не и по-далеч от тая птичка,
грижливо вързана с конец копринен,
подобно на затворник клет в окови,
която безразсъдната девойка
оставя за минута да отдъхне
и после пак затваря - свободата
от нея най-ревниво пази тя.

РОМЕО - Желал бих аз да бъда тая птичка.

ЖУЛИЕТА - Тогава - ах! - аз бих те задушила
с милувките си! Сбогом, спи спокойно!
Ако така прощаваме се, мили,